

Tak se sezdávají spisovatelé...

Jiří W. Procházka & Klára Smolíková

„Dítě zlaté, to mi vyprávějte. Jednou jsem to zkusil a skončil jako kontrarevolucionář a maloburžo.“

„Já vím.“

„Ale teď to provětráme tak, že z toho budete mít radost i vy. Zaměříme se na oslnivé badatelské úspěchy, všechny šokujeme odvážnými závěry a v počtu citací nás nikdo nepřekoná.“

„Mně stačí, že jste se vrátil. Přece se nechcete zase trmácet po konferencích a na přednáškách svádět boj s powerpointovou prezentací.“

„To od vás není hezké, Bereniko. O mých schopnostech ovládat dataprojektor se nežertuje.“

„Už mlčím.“

„Otázka je, jestli tu radost budou mít i jiní. Ale to necháme na nich. Každopádně jsem přesvědčený, že vytáhnu na světlo denní poklady, které v muzeu máme.“

Profesor Kalandra svítil. Světlohoš. Padlí andělé to nemají lehké.

„Plán na sladkých dvacet let,“ pohladil mne profesor po ramenou.

Vzpomínka mě na chvíli vytáhla nad hladinu.

Tohle město má tisíc očí, ale profesora nezahledlo ani jedno z nich.

Chlap vedle mě nešel, valil se. Proplétala jsem se podél urvaného kusu skály z neznámých důvodů zabaleného do zelené vojenské bundy. Jestli mi tou kanadou dupne na nohu, definitivně s ním končím. Nohu má šestačtyřicítka a klátí se hůř než námořník, který si po několikátýdenní plavbě vyšlápne na souš. Rozčiloval mě hned, jak vešel do kanceláře, rozčiloval mě, když na půl pusy odpovídal policistům a tvářil se, že je z obliga. Nesnáším typy, co si mě prohlížejí jako kus žvance. Co si o sobě sakra myslí? Představila jsem si ho jako sbírkový předmět. Na cedulce by stálo: *Alfa samec. Bez šlechtitelských zásahů. Vzešel se ohoštění. Při útěku zabít. Muzeum získalo exponát do sbírky v roce 2012.*

„Madam?“

Tímhle oslovením to zalepí stěží. Čekám, kdy se zeptá *A prsa ráčíte mít opravdu čtyrky, madam, nebo si podprsenku vycpáváte?* Byl cítit potem, hospodou a testosteronem.

„Madam, potřeboval bych vědět o profesorovi něco víc.“

„Myslela jsem, že jste největší přítel. Možná jste už tak daleko, že spolu probíráte inkarnáty.“

Tohle ode mne byla jasná podpásovka. Stává se mi to, když jsem nervózní. Na to, abych se znemožnila jako kabinetní intelektuálka, si vystačím sama.

„A to víte, že probíráme. František říkal, že inkarnát, teda já radši říkám tělovka, byl nanášen s mimořádnou péčí

speciálně vyškolenými malíři. Malovat obnažené části těl svatých má koneckonců jasný sexuální podtext, takže mě to pochopitelně zajímalo. Tajemství spočívá v tom, že první podkladovou vrstvu nanese tmavě červenou. Udělá to stejný efekt, jako když se teď červenáte – člověk by řekl, že jste studená škeble, a vy jste minimálně stejně živá jako ty ikony.“

Odmíchl se a se samolibým úsměvem si vychutnával pauzu. Naběhla jsem si sama. Ani jsem se nemusela dotknout ušního lalůčku, abych věděla, že mi zrudly uši.

Opřel se do nás studený vítr a zkušeně se protáhl křivou uličkou. Žádné nalinkované a rovné ulice na starém městě ne najdete. Domy tu beze smyslu zdánlivě skáčou do vozovky, nebo chodcům a vozům aspoň nastaví místo nohy patník.

Řekl jen: „Nezajdeme radši na kafe, madam?“

Tak jsme zašli. V Havaně dělají slušné latté.

„Na policii si na moje telefonáty už stihli vypěstovat alergii. Prý dělají, co je v jejich silách. Doufala jsem, že mi pomůžete.“ Neříkalo se mi to zrovna lehce.

Před Štolbou přistálo pivo, ještě než stačil dosednout. Vypil ho tak rychle, že jsem si ani neobjednala a on pokládal prázdnou sklenici na stůl. Hřbetem ruky si otřel pěnu z vousů. Některé už bílé zůstaly. Neumím odhadovat věk. Myslela jsem, že mu je kolem čtyřicítky. Když jsme teď seděli proti sobě, řekla bych, že nakračuje k padesátce. Na tuhle oslavu být pozvaná nechci. Pil druhé pivo a blondátá servírka se na mě dívala, jestli k sobě jako patříme.

„A proč si myslíte, že se to nevyřeší normálně?“ zeptal se. „Normálně? Jako že ho ranila mrtvice, když si v listopadu vyrazil na houby? Nebo že ho vybagrují ze dna Jordánu, až z něj vypustí všechnu vodu?“

Ironie by mi šla. Odhánět lidi umím.

„Weisssová, takhle se nikam nedostaneme. Nebo jo. Do prdele. To vy mi musíte helfnout, abysme rozlouskli, proč policie Kalandru nenašla!“

Já to vzdávám. Nic nekomentuji. Je to hulvát, jenže já ho potřebuji.

Podívala jsem se na náměstí, jako bych potřebovala zkontrolovat, jestli budova staré radnice stojí. Hodiny na radniční věži ukazovaly pořád o hodinu a půl míň. Zatracený hodinář. Taky má zpoždění. Nadechla jsem se:

„Nevím. Byli všude, v muzeu, doma, u příbuzných, spojili se s Ústavem dějin umění na pražské akademii, kde František pracoval.“

Pokračovala jsem pokud možno bez pauz a pohledem jsem fixovala dlouhou lžici. Přinesli mi ji ke kávě s napěněným mlékem. Místo sušenky mi spíš měli na podšálek položit tři diazepamy. Na uklidnění. Jako pozornost pod-

niku. Štolbovy tmavé oči mě mátlly. Bělmo měl sice alkoholem zakalené, ale pořád všechno sledoval. Raději jsem se dívala na jeho ruce. Způsob, jakým bezděčně deformoval papírový podtáček, nenechal nikoho na pochybách. Kdyby mě držel za zápěstí, nevysmekla bych se.

Vybavily se mi fialové podlitiny, kvůli kterým jsem si léta nevezla krátký rukáv. Už je to pryč.

„Zmínil jste se, že jste pracoval u policie. Myslíte, že byste nám mohl pomoci s hledáním Františka?“

„Na to jsem vám přece odpověděl. Mě opravdu zajímá, co je s profesorem. Koneckonců, беру to dost osobně. Ten chlap je unikát a borec. Proč vlastně odešel do Prahy, když tohle město tak prožíval? Stačilo se ho na cokoli o Táboře zeptat a spustil jak rádio.“

„Vím jen, že měl problémy s místními funkcionáři, ještě za totalitního režimu. U profesora jsem kdysi konzultovala diplomovou práci. Sprátelili jsme se. O jeho fungování v Táboře až tolik netuším. Pomohl mi tady sehnat práci i bydlení, ale sám byl tehdy ještě v Praze.“

„Sprátelili. Co to je, proboha, za eufemismus? Tehdy jste se s ním vyspala? A co teď?“

Bože, jak já tyhle řeči nesnáším.

„Jistě,“ sekla jsem po něm syčivým sss. „Tehdy i teď. To on je totiž tajemným otcem mé dcery. Vždy jsem chtěla porodit geniální dítě. Stačí?“

Na okamžik se zamyslel, a pak se rozesmál.

„Slušnej pokus.“

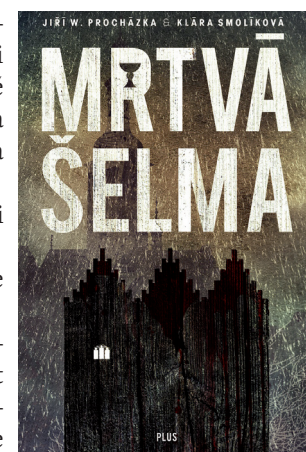
„Tak vidíte. Profesor Kalandra je mimořádně korektní člověk. Od smrti manželky se soustředil jen na vědu. První roky překonal jen díky tomu, že přesně dodržoval denní režim – hodinu vstávání, snídani, čas, který trávil psaním nebo odpolední procházkou. Bolest časem odezněla, ale on se ke svému neuspořádanému fungování, kdy do rána psal nebo několik týdnů v kuse objížděl kostely, již nevrátil. Ten řád v něm zůstal. Proto mi bylo v pondělí ráno jasné, že něco není v pořádku. To jste si nevšiml, jak úzkostně lpí třeba na čase oběda?“

„Ani mi to nepripomínejte.“

„Občas někdo v muzeu zmíní, že za mlada býval docela bouřlivák, tedy na socialistické poměry, a neměl problém kolegům říct svůj názor do očí. Zejména o stavu muzea. Asi proto v Táboře nevydržel. Měl tu i obrovský konflikt kvůli jednomu sbírkovému předmětu, utrakvistickému kalichu, který byl zapsán do přírůstkové knihy, ale v muzeu k dohledání nebyl. Ale to bylo před pětácti lety...“

„Takže ne každý byl nadšený, že se kapacita vrací do rodného města?“

„Ne.“

Mrtvá šelma